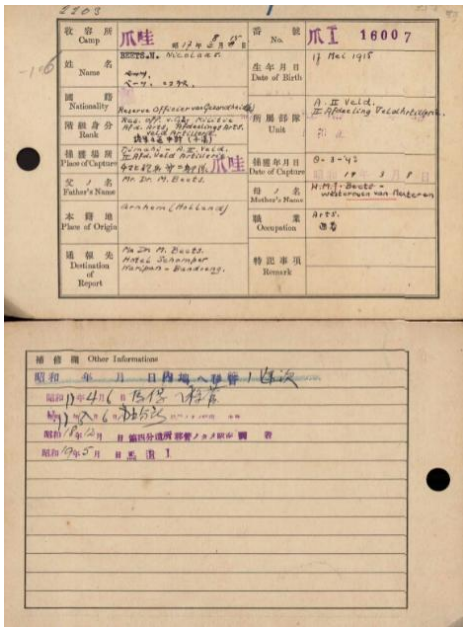
Nic Beets



Nicolaas (Nic) Beets werd op 17 mei 1915 in Arnhem geboren. Zijn vader was mr. dr. Nicolaas Beets (1945) en zijn moeder Hermina Maria Jacoba Westerouen van Meeteren. Zijn vader was in 1909 met zijn moeder als jonge ambtenaar naar Nederlands Indië gegaan. Hij was jurist en doctor in de rechts- en staatswetenschap. In 1915 moest Hermina op doktersadvies naar Nederland en daar werd in Arnhem Nic geboren. Zijn vader moest in eerste instantie achterblijven omdat door de Eerste Wereldoorlog aflossing niet direct mogelijk was. In 1916-1917 kwam hij met verlof naar Nederland. In 1917 werd Liedeke in Arnhem geboren. Het gezin besloot voorlopig niet terug te keren naar Indië, maar verhuisde in plaats daarvan naar Texas. In 1927 verhuisden ze uiteindelijk weer naar Indië. Tot 1932 woonden ze in Batavia, maar na het pensioen van zijn vader verhuisden ze naar Bandung.

Als scholier knutselde Nic graag en hij was erg handig. Hij was jarenlang scout en was gewend aan de jungle. Na zijn middelbare school ging hij medicijnen studeren aan de Geneeskundige Hogeschool in Batavia en haalde in 1937 zijn kandidaatsexamen. Hij was actief met sport en met Scouting. Hij nam in 1937 deel aan de Wereld Jamboree in Nederland. Hij was een van de drie leiders in een multiraciale troep. Hij kreeg een studiebeurs en kon twee jaar in Leiden studeren. In augustus 1939 keerde hij naar Indië terug voor de afronding van de opleiding als tropenarts. Hij werd weer hopman in Batavia bij Groep Oranje Wit. Hank (Henk Vermeulen) was patrouilleleider bij hem in de groep. Toen hij in december 1941 zijn artsdiploma aan de Geneeskundige Hogeschool in Batavia behaalde, werd hij dezelfde maand gemobiliseerd. Zijn zusje Alide was in augustus 1938 akela in Bandung

Als officier van gezondheid in het Koninklijk Nederlands Indische Leger kwam hij begin maart 1942 in de vuurlinie van de gevechten bij Kalidjatti terecht, waar hij de vernederende nederlaag van het K.N.I.L. meemaakte en daarmee de zwakte van de Nederlandse machthebbers moest ondergaan. Enkele dagen later werden de wapens neergelegd en kwam Nicolaas Beets als krijgsgevangene in een reeks van kampen terecht; eerst op Java, later in Singapore, Birma en Thailand.



De Birma-Siamspoorweg, Birmaspoorweg of Dodenspoorlijn was een spoorlijn van 415 km tussen Non Pladuk in Thailand (Siam) en Thanbyuzayat in Myanmar (Birma). De spoorlijn was voor de Japanse bezetters nodig om een directe verbinding

naar de kust van Birma te creëren, zodat Japanse schepen niet meer om het hele schiereiland hoefden te varen.

Het werk aan de spoorlijn begon op 16 september 1942 en werd 16 maanden later voltooid. Er werd gebruikt van oude spoorlijnen die onder andere op Java en andere bezette gebieden in Zuidoost Azië ontmanteld werden. De Japanners maakte gebruik van krijgsgevangenen en burgers om de spoorlijn aan te leggen. Er werd aan de beide uiteinden van de spoorlijn in Thailand en in Birma begonnen met werken. Alle krijgsgevangenen werden in groepen onder de kampen verdeeld die naast de rivieren Khwae Yai en Khwae Noi waren geplaatst. Als een traject klaar was, ging een groep naar een volgend werkkamp om aan een volgende traject te werken. In de zomer van 1943 werd de zogeheten ‘Speedo-tijd’ door de Japanners ingevoerd. De dwangarbeiders moesten zich dubbel inspannen om het spoor af te krijgen. De dwangarbeiders ontmoeten elkaar in oktober 1943 in Konkuita.

Tijdens de aanleg stierven per dag gemiddeld 75 arbeiders.15 000 krijgsgevangenen stierven aan uitputting, ziekte en ondervoeding (7000 Britten, 4500 Australiërs, 130 Amerikanen en 3000 Nederlanders). Daarnaast stierven ongeveer 100 000 Thaise en Indonesische romoesja's en Birmaanse en Maleisische dwangarbeiders bij de aanleg.

Na de voltooiing van de spoorweg in december 1943 bestond het werk uit onderhoud en reparatie van schade door geallieerde bommenwerpers. Ook moest er bijvoorbeeld hout gekapt worden om de stoomtreinen te laten rijden. De werkkampen lagen vaak naast vitale punten van de spoorweg, waardoor bombardementen ook veel slachtoffers en gewonden onder de dwangarbeiders maakten. Op een aantal plekken werden ook hospitaalkampen ingericht. Een deel van de krijgsgevangenen die gewerkt hadden aan de aanleg, werden als dwangarbeider naar Japan verscheept.

Zijn vader overleed op 2 september 1945 in het interneringskamp.

Nadat Nic begin 1946 naar Nederland was gekomen en daar moest assimileren werd hij gedwongen, zoals zoveel mensen uit de Pacific-oorlog, zijn herinneringen weg te stoppen. Er moest een nieuw bestaan worden opgebouwd. Hij is getrouwd met Constantia Maria Beels op 12 februari 1947 te Amsterdam. Hij studeerde af in de psychologie en promoveerde in de letteren en de wijsbegeerte.

In 1981 gaf hij het boek ‘De Verre oorlog’ uit. Het is een beschrijving van het leven van een groep Nederlanders die tijdens de Tweede Wereldoorlog geïnterneerd werd en na de Indonesische onafhankelijkheidsstrijd in de Nederlandse samenleving terugkeerde. Zijn naam komt voor in een brief die Joop Blinkert na de oorlog van zijn scoutingvriend Guus ontvangt. Guus noemt hierin Scoutingvrienden en -leiders uit onder andere Batavia.

Hij is overleden op 5 maart 1986 in Utrecht.

Meer informatie
Nicolaas Beets (1915 - 1986) - Genealogy
De verre oorlog: lot en levensloop van krijgsgevangenen onder de Japanner - N. Beets - Google Boeken

„Ons werd niet de tijd gelaten om te vergeven en te vergeten”.
Interview met Dr. N. Beets | Psychotraumanet
Japanse interneringskaarten, Surname: Beets | Nationaal Archief
Nicolaas Beets (1915-1986) » Noblesse Européenne » Genealogie Online
Moesson | 15 november 1980 | pagina 4 - Moesson Digitaal
Tijdschriftenarchief (pictura-dp.nl)
Jamboree-jaarkrant | NIOD Bibliotheek (worldcat.org)
Birma-Siam-spoorweg - Wikipedia
De Birma-spoorlijn - Spoorlijn van de dood | Historiek
Birma-Siam Spoorweg - SHBSS
bol.com | Hank, Henk Vermeulen | 9789402143690 | Boeken
Het Indisch Leidersblad aug 1938
> Met zoveel mensen om je heen - Stephan de Smet



Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op http://vrijheid.scouting.nl voor meer informatie en alle andere verhalen.